

Kniha Daniel — číslo osemdesiatštyri

Odhalenie štyroch generácií laodicejského adventizmu: cesta biblickým paralelizmom a prorockým skúšaním

Jeff Pippenger

2024-02-17

Pravda sa ustanovuje na svedectve dvoch alebo troch a použitie štyroch ohavností z ôsmej kapitoly Ezechiela ako štyroch generácií laodicejského adventizmu má niekoľko svedkov. V skorších článkoch bolo preukázané, že sedem cirkví zo Zjavenia v druhej a tretej kapitole nepredstavovalo iba dejiny moderného Izraela od čias apoštolov až po koniec sveta, ale že týchto sedem cirkví predstavovalo aj dejiny starovekého Izraela od čias Mojžiša až po dobu Krista.

Cirkev v Efeze predstavovala ranú kresťanskú cirkev a tiež staroveký Izrael od Mojžiša až po obdobie sudcov. Cirkev v Smyrne predstavovala obdobie prenasledovania od čias učeníkov až po rímskeho cisára Konštantína, a tiež obdobie sudcov, keď každý robil to, čo bolo správne v jeho vlastných očiach. Cirkev v Pergame predstavovala obdobie kompromisu od Konštantína až po pápežstvo v roku 538, ale aj obdobie, keď staroveký Izrael zavrhol Boha a zvolil si kráľa, a neprestajne robil kompromisy s pohanskými kráľovstvami, ktorými bol obklopený. Štvrtá cirkev, Tyatira, predstavovaná Jezábelou, je obdobím pápežskej vlády od roku 538 až do roku 1798 a tiež sedemdesiatročného zajatia starovekého Izraela v Babylone.

Tieto štyri cirkvi zároveň predstavujú štyri generácie adventizmu a poskytujú svedectvo pre uplatnenie Ezechielových štyroch ohavností na štyri generácie. Vzbura roku 1863 bola predstavená prvou generáciou starovekého Izraela, ako ju ilustruje vzbura pri Áronovom zlatom teľati. Prvá generácia zahŕňa radu danú cirkvi v Efeze, ktorá poukazuje na to, že Boží ľud opustil svoju prvú lásku a potreboval činiť pokánie a navrátiť sa k svojej prvej láske. V roku 1863 bola prvá láska, predstavená klenotmi Williama Millera (základné pravdy, zvlášť „sedem časov“), odložená nabok a Boží ľud bol napomínaný, aby sa navrátil.

Ale mám niečo proti tebe: opustil si svoju prvú lásku. Spomeň si teda, odkiaľ si padol, čiň pokánie a konaj prvé skutky; inak prídem na teba čoskoro a pohnem tvoj svietnik z jeho miesta, ak nebudeš činiť pokánie. Zjavenie 2:4, 5.

Milleriti zápasili s odpadlickým protestantizmom, ktorý Jeremiáš nazval „zhromaždením posmievačov“, a trpezlivo čakali, kým videnie príde, lebo keď príde, nezaklame. „Zhromaždenie posmievačov“ bolo znázornené starým prorokom, ktorý klamal judskému prorokovi, ktorý predniesol pokarhanie proti Jeroboámovej falošnej bohoslužbe.

Poznám tvoje skutky, i tvoju námahu, i tvoju trpezlivosť, a že nemôžeš zničiť zlých; a skúšal si tých, ktorí hovoria, že sú apoštolmi, a nie sú, a našiel si ich luhármi. A znášal si, a máš trpezlivosť, a pre moje meno si pracoval a neochabol si. Zjavenie 2:2, 3.

Druhá cirkev v Smyrne predstavovala obdobie prenasledovania v ranej kresťanskej cirkvi, ktoré pozostávalo zo skutočných mučeníkov a z niektorých, ktorí na seba privolávali prenasledovanie z menej než svätých pohnútok. Predstavovala aj čas Sudcov, keď každý človek v starovekom Izraeli robil to, čo sa mu zdalo správne v jeho vlastných očiach. Generácia vzbury, ktorá sa začala v roku 1888, označila obdobie prenasledovania proti Duchu proroctva, vyvoleným poslom danej hodiny a Duchu Svätému. Zaviedla obdobie, keď sa starí muži laodicejského adventizmu rozhodli robiť to, čo sa zdalo správne v ich vlastných očiach, ako o tom svedčia muži, ako Kellogg, Prescott a Daniells.

Verní nemnohí v tom čase mali viesť smrteľný duchovný boj s triedou ľudí, ktorí tvrdili, že sú Židia, ale neboli. Napriek svojmu vedúcemu postaveniu patrili k synagóge satanovej, ako o tom svedčí aj to, že sestra Whiteová uviedla, že niektorí boli vedení „anjelmi, ktorí boli vyhnaní z neba“. Tvrdili o sebe, že sú múdri, ale boli blázniví. Na múdrych v tom časovom období nebolo vyriešené nijaké odsúdenie, ale zaznelo povzbudenie, aby boli verní až do smrti. V roku 1915 posledné slová, ktoré sestra Whiteová kedy vyslovila, boli: „Viem, komu som uverila,“ lebo bola verná až do smrti.

Poznám tvoje skutky, i súženie, i chudobu, (ale si bohatý) a viem o rúhaní tých, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale sú synagógou satanovou. Neboj sa ničoho z toho, čo máš trpieť: hľa, diabol niektorých z vás uvrhne do väzenia, aby ste boli skúšaní; a budete mať súženie desať dní: buď verný až na smrť, a dám ti korunu života. Zjavenie 2:9, 10.

Zbor v Pergame predstavoval kompromis medzi pravdou a bludom, medzi pohanstvom a kresťanstvom v čase cisára Konštantína, a tiež kompromis starovekého Izraela, ku ktorému došlo počas dejín kráľov. Predstavoval zmiešanie pravdy a bludu, ktoré môže priniesť iba blud. Bol znázornený biblickou konferenciou roku 1919, na ktorej bolo podnietené vydanie knihy „The Doctrine of Christ“, aby sa vytvorilo adventistické posolstvo, ktoré by vernejšie odzrkadľovalo falošné evanjelium odpadlíkeho protestantizmu. Bolo to v tretej generácii adventizmu, keď došlo k veľkým kompromisom s pravdou.

Práve v tej generácii, počnúc rokom 1919, cirkev začala kompromis, ktorý viedol k vzniku Cirkvej príručky. Práve v tej generácii, počnúc rokom 1919, cirkev začala kompromis, ktorý si vyžiadal akreditáciu tak v školách zdravotníctva, ako aj náboženstva. Práve v tej generácii sa začal prechod k moderným Bibliám založeným na katolíckych textoch. Práve v tejto histórii sa prejavila ochota vedenia nadväzovať vzťahy s režimami, ktoré boli otvorené protikresťanské.

Táto prax sa zrodila ešte v detstve počas občianskej vojny, keď laodicejské vedenie nadviazalo právny vzťah s vládou Spojených štátov, aby dosiahlo priaznivejší výsledok pre mladých mužov v cirkvi, ktorí mali byť povolani do najsmrteľnejšej vojny v amerických dejinách; a bola zopakovaná na začiatku prvej svetovej vojny, keď predseda Generálnej konferencie A. G. Daniells vstúpil do rokovania s nemeckou vládou a vyslovil svoj súhlas s tým, aby Nemecko odvádzalo a nútilo mladých mužov slúžiť v armáde, nosiť zbraň a nedbať na sobotu. Tento Daniellsov čin spôsobil rozdelenie, z ktorého vznikli rôzne odštiepené vetvy reformačného hnutia adventistov siedmeho dňa, ktoré existujú až do dnešného dňa.

Tento kompromis pokračoval s Hitlerovým nacistickým Nemeckom a potom s národmi, ktoré tvorili Sovietsky zväz, a dodnes sa udržiava v režimoch, akým je Čína. Kompromis tretej generácie v jej vzťahu k štátnictvu bol predobrazovaný kompromisom starovekých kráľov Izraela a Konštantína, ako je symbolizovaný v cirkvi Pergamos. Toto obdobie tiež predstavovalo kompromis jej cirkevnictva s falošným evanjeliom pokoja a bezpečnosti, reprezentovaným Prescottovým „The Doctrine of Christ“.

Poznám tvoje skutky i to, kde prebývaš, totiž tam, kde je trón satanov; a pevne sa držíš môjho mena a nezaprel si moju vieru ani v tých dňoch, keď bol Antipas, môj verný mučeník, zabitý medzi vami, kde prebýva satan. Ale mám niečo málo proti tebe, pretože máš tam takých, ktorí sa pridávajú učenia Balámovho, ktorý učil Baláka položiť synom Izraela úskalie, aby jedli modlám obetované veci a smilnili. Zjavenie 2:13, 14.

Smilstvo označuje dielo Generálnej konferencie, keď sa pod zámienkou udržiavania nevyhnutných pracovných vzťahov so skazenými vládami zosúladžovala s národmi, ako boli nacistické Nemecko a Sovietsky zväz, pričom prehliadala verných v týchto národoch, ktorí trpeli prenasledovaním zo strany rozličných režimov, s ktorými sa spojila. Pokrm obetovaný modlám predstavoval falošnú metodológiu odpadlíkeho protestantizmu a katolicizmu, ktorá bola vtedy pevne zakotvená na univerzitách laodicejského adventizmu, ktoré súhlasili, že sa budú spravovať usmerneniami odpadlíckych metodológií tak v náboženstve, ako aj v zdravotníctve.

Ježiš znázornil koniec tretej generácie tak, ako to urobil s jej začiatkom, lebo príchod štvrtej generácie označil vydaním knihy Questions on Doctrine, publikovanej v roku 1957, ktorá úplne odmietla základné rozlíšenie v otázke spasenia, existujúce medzi pravdou a bludnými predstavami odpadlíkeho protestantizmu a katolicizmu. Táto kniha, pravdaže, obsahuje viaceré bludné učenia, no v podstate učí, že nie je možné žiť víťazne v Kristovi až dovtedy, kým človek nebude zázračne premenený pri Druhom príchode. Kniha označila začiatok generácie, v ktorej sa malo dvadsaťpäť starcov klaňať slnku. Politické a náboženské prvky nevyhnutné na to, aby laodicejská adventistická cirkev prijala uctievanie nedele pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, už boli prítomné.

Štvrtá ohavnosť u Ezechiela sa odohráva v čase, keď verní zvyšok v deviatej kapitole prijíma pečať na svoje čelá, tesne predtým, ako anjeli skazy začnú svoje dielo. Videnie sa začína v prvom verši ôsmej kapitoly, piateho dňa šiesteho mesiaca šiesteho roku. Videnie sa začína deň pred vykonaním súdu nad tými, ktorí sa klaňajú slnku, čo je znakom pápežskej moci, a číslo jeho mena je „666“.

Dielo pečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc sa začalo 11. septembra 2001 útokom na zemskú šelmu, vykonaným tretím beda islamu. Tento útok rozhnieval národy a označil príchod neskorého dažďa. No neskorý dažď mohol byť rozpoznávaný iba tými, ktorí mali byť vedení späť k základom adventizmu, aby uvideli, že tri beda islamu sú základnou pravdou. V tom čase sa tí, ktorí boli vedení späť na staré chodníky, ktoré Jeremiáš označuje ako „odpočinok“ (čo je neskorý dažď), buď stali strážcami, ktorí trúbili na trubu tretieho beda, alebo boli tými, ktorí odmietli načúvať zvuku trúby, a tým odmietli kráčať po starých chodníkoch.

Potom boli skúšaní hriechom vzbury svojho otca z roku 1863. V tom istom časovom bode prišlo posolstvo o Kristovej spravodlivosti, ktoré je „ospravedlnením vierou v pravde“. Bolo to

laodicejské posolstvo Jonesa a Waggonera a bolo to posolstvo Ezechiela k mŕtvym suchým kostiam, ktoré prišlo zo „štyroch vetrov“, ktoré sú symbolom islamu tretieho beda (‘rozhnevany kôň’, usilujúci sa vytrhnúť na slobodu). Tých niekoľkých verných potom skúšal hriech vzbury ich otca z roku 1888, keď mocný anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly zostúpil v čase, keď boli zvrhnuté veľké budovy mesta New York, a naplnilo sa Zjavenie, kapitola osemnásť, verše jedna až tri.

Potom boli skúšaní rozpoznaním posolstva neskorého dažďa. Bol neskorý dažď prejavom Božej moci, ako v minulých vekoch, alebo boli prejavy Božej moci len v minulosti? Verní niekoľkí boli potom skúšaní vzburou vzbury svojho otca v roku 1919. To, ako sa verní niekoľkí preniesú cez tieto tri skúšky, určuje, či prijímú pečať Božiu na svoje čelá, alebo sa ocitnú sklonení pred slnkom spolu s dvadsiatimi piatimi staršími laodicejského adventizmu.

Všetky vzbury štyroch generácií laodicejského adventizmu nachádzajú svoj náprotivok v 11. septembri 2001. Tento dátum, ktorý Izaiáš označil za „deň východného vetra“, označuje začiatok času pečatenia sto štyridsaťštyritisíc a čas pečatenia je časovým obdobím. Koniec tohto obdobia bol znázornený jeho začiatkom, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom. V záverečných pohyboch procesu pečatenia sa skúšky, ktoré boli znázornené na začiatku tohto obdobia, opäť zopakujú.

Dňa 11. septembra 2001 prišli skúšky, v ktorých zlyhali buriči laodicejského adventizmu, ako ich predstavujú štyri ohavnosti z Ezechiela a prvé štyri cirkvi zo Zjavenia, kapitol druhej a tretej; tým sa označil začiatok procesu skúšania, ktorý pre tých, čo sa hlásia k adventizmu siedmeho dňa, vedie buď k znameniu šelmy, alebo k pečati Božej.

Vedenie laodicejského adventizmu bolo spútané povrazmi vlastných klamstiev a je preň prakticky nemožné „rozpoznať“ opakovanie prejavu Božej moci, ako ho predstavovali predchádzajúce reformačné hnutia vrátane reformného hnutia, ktoré priviedlo adventizmus k existencii. Starodávni muži rozptýlili a zakryli učenia, ktoré predstavujú Millerove drahokamy, falošnými mincami a drahokamami. Schránka Biblie kráľa Jakuba bola odsunutá do čias archaického jazyka a nahradená Bibliami v modernom jazyku, ktoré sú vyjadrené terminológiou človeka hriechu.

Keby bol niektorý zo starovekých mužov ochotný pripustiť možnosť, že posolstvo neskorého dažďa nie je posolstvom pokoja a bezpečnosti, bolo by preňho takmer nemožné rozpoznať, že prejavy Božej moci v posvätných dejinách minulosti sú tým, čo konkrétne označuje zapečatenie sto štyridsaťštyritisíc. Ešte ťažšie by pre nich bolo rozpoznať, že posvätné dejiny, ktoré najpriamejšie identifikujú zapečatenie sto štyridsaťštyritisíc, sú tými posvätnými dejinami, ktoré naplňajú tretiu kapitolu Malachiáša, pretože tretia kapitola Malachiáša ustanovuje, že vždy existuje posol, ktorý pripravuje cestu pre náhly príchod Posla zmluvy. Tento posol bol predstavený prorokom Eliášom, ktorý odvážne vyhlásil, že v jeho dejinách nebude dažďa, iba ak príde prostredníctvom jeho služby.

Ezechielových sedemdesiat starších by pokladalo za smiešne prijať, že ich nárok byť chrámom Pánovým bol nepodložený a v skutočnosti predstavoval nárok ľudu, ktorý bol obchádzaný, tak ako bola vinica daná tým, ktorí prinášajú ovocie hodné vinice. Posolstvo tretieho Beda, posol, ktorý

pripravuje cestu, pieseň o vinici — to všetko svedčí proti tradíciám a zvykom, do ktorých skladali svoju dôveru, a predstavuje takmer neprekonateľnú prekážku pre rozpoznanie pozdného dažďa.

Záver pečatenia sto štyridsaťštyritisíc zjavuje tie isté skúšky pre tých, ktorí tvrdili, že „rozpoznali“ úlohu islamu tretieho beda. „Rozmnoženie poznania“, ktoré podnietilo hnutie milleritov, sa začalo na konci „siedmich časov“ v roku 1798. „Rozmnoženie poznania“, ktoré podnietilo hnutie sto štyridsaťštyritisíc, sa začalo na konci symbolických „siedmich časov“ (sto dvadsaťšesť rokov) v roku 1989. Počas týchto sto dvadsiatich šiestich rokov stupňujúceho sa odpadliverstva dosiahol laodicejský adventizmus svoju štvrtú a poslednú generáciu.

Až v tretej a štvrtej generácii národ alebo ľud naplní svoj kalich času skúšky a tento čas teraz nastal. „Rozmnoženie poznania“ z knihy Daniel, ktoré predstavuje rieka Hiddekel, je zároveň poznaním, ktoré sa rozmnožuje, keď je Zjavenie Ježiša Krista odpečatené tesne pred uzavretím času milosti.

V nasledujúcom článku sa budeme zaoberať poslednými tromi kapitolami knihy Daniel.

„Rýchlo sa približujú dni, keď nastane veľká rozpačitosť a zmätok. Satan, odetý do anjelského rúcha, bude zvädzať, ak by to bolo možné, i samých vyvolených. Bude mnoho bohov a mnoho pánov. Bude viať každý vietor učenia. Tí, ktorí vzdávali najvyššiu poctu, vede neprávom tak nazývanej, nebudú vtedy vodcami. Tí, ktorí sa spoliehali na rozum, genialitu alebo talent, nebudú vtedy stáť na čele zástupu. Nedržali krok so svetlom. Tým, ktorí sa preukázali ako neverní, nebude vtedy zverené stádo. V poslednom slávnostnom diele bude zapojených len málo veľkých mužov. Sú sebestační, nezávislí od Boha, a On ich nemôže použiť. Pán má verných služobníkov, ktorí budú v čase preosievania a skúšky odhalení pred zrakmi všetkých. Sú aj teraz vzácní ľudia skrytí, ktorí nesklonili koleno pred Bálom. Nemali svetlo, ktoré žiarilo sústredeným jasom na vás. No môže sa stať, že pod drsným a nevábnyim zovňajškom sa zjaví čistý jas pravého kresťanského charakteru. Vo dne hľadáme k nebu, ale nevidíme hviezdy. Sú tam, pevne umiestnené na oblohe, ale oko ich nedokáže rozoznať. V noci pozorujeme ich pravý lesk.“ Testimonies, zväzok 5, 80, 81.